

Dankbare herinnering aan

Jozina Johanna Tap

Ze werd geboren te Haalderen op 10 maart 1928. Ze gaf haar ja-woord aan **Wilhelmus Petrus Theodorus Polman** op 6 juni 1956 van wie zij weduwe was sinds 27 augustus 1985. Uit hun huwelijk werden twee zonen geboren.

Geheel onverwacht is onze moeder en oma op 4 februari 1994 uit ons midden weggenomen. Dankbaar kijken we terug naar de vele jaren, die zij zich heeft ingezet voor haar gezin en voor haar kleinkinderen. Verdrietig, omdat wij niet de kans gekregen hebben haar dat nog eens met zoveel woorden te zeggen. Verslagen zijn we, als we ons realiseren, wat een lege plek ze in onze gezinnen en ons bedrijf achterlaat. In het begin heeft ze hard gewerkt om in Teuge het bedrijf van vader en oom Piet op te bouwen. Ze was aanwezig als steun en rustpunt. In moeilijke tijden bleef ze altijd vol vertrouwen positief naar de toekomst kijken. Ze was altijd tevreden met hetgeen ze had; jalouzie kende ze niet, want ze spiegelde zich altijd aan mensen, die het minder hadden en zag graag dat het anderen goed ging. In 1981 verhuisden we naar Erica, om ons een kans te geven een eigen tuinbouwbedrijf te beginnen. De eerste jaren leefden we

met de hele familie in één huis. Hier leerde ze ons wat verdraagzaamheid is. Ze had een hekel aan conflicten; maakte ze niet, wilde ze niet, ontweek ze. Ze liet elk in zijn eigen waarde. Ieder mocht zichzelf zijn.

Toen in 1985 vader, die ze zes maanden lang geheel verzorgd had, overleed, kwam er een zware tijd, waar ze zich moedig doorheen heeft geslagen. Nooit heeft ze ons opgezadeld met haar verdriet of lastig gevallen met zelfbeklag. Pas veel later vertelde ze hoe verlamd ze de eerste maanden was van verdriet. De laatste jaren leefde ze weer helemaal op. Er werden kleinkinderen geboren, waaraan ze vreugde beleefde, waarvoor ze een lieve oma was. Haar hulp, haar liefde, haar aandacht werd weer gevraagd. Ze was betrokken in het bedrijf, dacht mee, drong zich niet op; was er voor anderen en beleefde het gebeuren intens.

De wens verre reizen te maken, werden deels vervuld. En ze had nog zoveel nieuwe reisplannen voor de komende jaren. Bij plannen is het gebleven. Ofschoon ze nooit ziek geweest is, nooit over ook maar iets geklaagd heeft; heeft ze in de slaap haar leven terug gegeven in de hand van haar Schepper. Op 8 februari hebben we na een Eucharistieviering afscheid genomen. Moeder en oma geloofde en had vertrouwen in ons en in de toekomst. Dankbaar voor alles wat ze voor ons betekende, blijft ze in onze herinnering voortleven. We weten haar geborgen in de hand van de Eeuwige.

*Voor uw medeleven in deze voor ons zo droeve dagen,
zeggen oprecht dank:*

Kinderen en kleinkinderen Polman